

Ազդարարության Trumpet's Sound փող

50-ԻԴ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏԱՆԻՍ
ՆՈՅՏԱՐԵՐ - ԴԵԿՏԵՐԵՐ 2019

«Որովհետև փողը կհնչի,
մեռելները հարություն
կառնեն առանց
ապականության,
և մենք կփոխվենք»:

Ա Կորնթ. 15:52

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ Խովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

ԶաքեոսՀովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Ղովտը ՍողոմոնԴոն Սթորմըր

Երիտասարդ Դավիթը՝ որպես հովիվՄանկանց ավետ. ընկ.

Ինչո՞ւ սպասելՎեր.՝ Հովսեփ Հովսեփյան

«Ո՛չ զորությամբ, ո՛չ էլ ուժով, այլ իմ Հոգով».....Հովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Խոնարհ սկիզբըՀովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Ինչո՞ւ ես ուշանումՔաղված

Աստծո տված պարգևները (2)Ռեքս Տիրլավ

Կյանքիդ ճանապարհի ընտրությունը. մե՞ղ, թե՞ լայնՎեր.՝ Դավիթ Դոկտորյան

Աստվածահաճ կանայքՌոբերտ Հոլոու

Ջաքեոս

Նուկաս 19:1-10

Հարկահավաք Ջաքեոսի պատմությունը հիանալի է: Այս հարուստ և կարճահասակ մարդը մաքսապետ էր, միշտ մեծահարուստի պես էր հագնվում, հպարտորեն քայլում էր, բայց ոչ ոքի կողմից սիրված չէր: Ոչ ոք չէր հավանում հարկային դաշտում աշխատողին: Նա ընկերներ չուներ:

Հիսուսն անցնում էր Երիքովով: Ջաքեոսը լսել էր Հիսուսի, Նրա ուսմունքի ու հրաշքների մասին: Նա միշտ փափագել էր տեսնել Նրան: Ջաքեոսը կարճահասակ էր. եթե ամբոխի մեջ մնար, չէր կարողանա տեսնել Հիսուսին: Բայց Ջաքեոսը վճռական էր Հիսուսին տեսնելու հարցում: Նա արհամարհեց իր հպարտությունը և չանհանգստացավ իր շքեղ հագուստի կամ իրեն ծաղրող երեխաների համար: Քանի որ իր միակ փափագը Հիսուսին տեսնելն էր, նա վազեց ու մի ժանտաթզենու վրա բարձրացավ, որպեսզի տեսնի Նրան: Կարող ենք պատկերացնել՝ գուցե վախեցավ ծառից ընկնելուց կամ գուցե ամուր գրկեց ճյուղը՝ սպասելով այդ հատուկ պահին:

Եվ ահա Նա: Հավաքված ամբոխը ցնծության ձայներ արձակեց, երբ Հիսուսը հորիզոնում տեսանելի եղավ բոլորին: Ջաքեոսը շատ ոգևորված էր: Նա իր գլուխը բարձրացրեց, որպեսզի Հիսուսին տեսնելու առիթը հանկարծ բաց չթողնի: Նա չգիտեր, որ Հիսուսը ճանաչում էր իրեն: Հիսուսը վեր նայեց ու ասաց, որ անմիջապես իջնի, քանի որ այդ օրը պետք է նրա տանը մնար: Ուստի Ջաքեոսը անմիջապես ծառից իջավ և ուրախությամբ ողջունեց Տիրոջը:

Ես սիրում եմ այս պատմությունը, քանի որ Հիսուսի կարիքը ունեցող մեղավոր մարդու փրկության պատմություն է: Աստվածաշունչն ասում է. «Փնտրե՛ք, և պիտի գտնեք»: Ջաքեոսն իր ամբողջ սրտով փնտրում էր: Այս պատմության զարմանալի մասն այն է, որ Հիսուսը նրան իր անունով կանչեց: Այո՛, Հիսուսը գիտի նաև Ձեր անունը, բայց Դուք պետք է գաք Իր մոտ՝ մի կողմ դնելով ձեր հպարտություն-

նը: Վազենք Նրա մոտ, ինչպես Չաքեոսն արեց, և ասե՛ք. «Տե՛ր, ես պարզապես ուզում եմ Քեզ տեսնել»:

Սիրող Տերն ուզում է Ձեր սրտում բնակվել, որպեսզի Ձեզ հետ տոնակատարություն կատարի: Գիտե՞ք, թե Տերն ինչ ասաց Չաքեոսին: Նա ասաց. «Այսօր այս տանը փրկություն եղավ, քանի որ սա էլ Աբրահամի որդի է: Որովհետև Մարդու Որդին եկավ, որ կորածին փնտրի ու փրկի»:

Այո՛, Հիսուսն այսօր ներկա է Ձեզ համար, և սա ձեր հնարավորությունն է Իրեն ասելու. «Տե՛ր, որպես մեղավոր գալիս եմ և ուզում եմ Քեզ ունենալ կյանքիս մեջ»:

Թո՛ղ Աստված օրհնի ձեզ:

Հ. Գ.

«Քանզի մեզ համար մի մանուկ ծնվեց, մեզ մի որդի տրվեց.

և իշխանությունը նրա ուսերի վրա է լինելու. և նրա անունը

կոչվելու է Սքանչելի, Խորհրդական, Հզոր Աստված,

Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան:

Նրա կառավարության և խաղաղության աճին վերջ չի լինելու,

Դավթի աթոռի վրա և Նրա թագավորության վրա, որ այն

հաստատի ու ամրապնդի իրավունքով և արդարությամբ

այժմվանից մինչև հավիտյան: Զորաց Տիրոջ նախան-

ձախնդրությունն իրագործելու է դա»:

Եսայի 9:6-7

Ղովտը Սողոմուն

Կարդացե՛ք Ծննդոց 19-րդ գլուխը

Իր երկրորդ նամակում (2:7-8) Պետրոսը Ղովտին մեր չակնկալած ձևով է նկարագրում. նա նրա մասին խոսում է որպես արդար մարդու մասին: Սողոմացիների շրջապատում ապրելով՝ Ղովտը ճնշվում էր նրանց անառակ վարմունքից: Նրա արդար հոգին տանջվում էր՝ օրեցօր տեսնելով ու լսելով նրանց անօրեն վարմունքը: Եթե Պետրոսը չգրեր սրա մասին, մենք երբեք չէինք իմանա, որ Ղովտը արդար մարդ էր: Ի՞նչ էր պատահել այն մարդուն, ով Աբրահամի ընկերությունը վայելելու առանձնաշնորհումն ուներ: Ինչո՞ւ նա, ով այսքան բարձր դիրք էր զբաղեցնում, նստել էր Սողոմի նման չար քաղաքի շենին:

Ղովտը հանրային կյանքում

Աբրահամին այցելած երկու հրեշտակները երեկոյան ժամանեցին Սողոմ ու տեսան, որ Ղովտը նստած է քաղաքի շենին: Նա պատվավոր դիրք էր գրավել քաղաքում: Տարիներ առաջ, երբ Աբրահամն ու Ղովտը իրենց հոտերի և արջառուների շատության պատճառով պետք է իրարից բաժանվեին, Աբրահամը Ղովտին առաջարկեց առաջինը ընտրել երկիրը: Ղովտը դաշտի քաղաքները նայեց և իր վրանը Սողոմի մոտ բացեց: Շատ չանցած՝ նա բնակվեց Սողոմում և հայտնվեց Արևելքի չորս թագավորների կողմից գերեվարված խմբում: Աբրահամի շնորհիվ փրկվելուց հետո նա կրկին վերադարձավ Սողոմ և քաղաքում անվանի մարդու անուն վաստակեց՝ դառնալով քաղաքի առաջնորդներից մեկը՝ մարդ, ով նստում է քաղաքի շենին՝ օգնելով կարգավորելու բնակչության քաղաքական, դատական և առևտրային գործերը: Նա այնքան էր սիրել քաղաքը, որ նույնիսկ գերության տարվելը չստիպեց իրեն լքել այն ու վերադառնալ իր նախկին կյանքին:

Երբ հրեշտակները հասան Սողոմի դարպասների մոտ, Ղովտն արեց այն, ինչ Աբրահամն էր արել այդ օրը վաղ առավոտյան: Նա վեր կացավ նրանց դիմավորելու ու իր երեսը մինչև գետին իջեցնելով՝ խոնարհվեց՝ խնդրելով, որ այդ գիշեր իր տանը մնան: Սկզբում

նրանք մերժեցին առաջարկը՝ ասելով, թե ամբողջ գիշեր փողոցում կմնան: Սակայն հետո թեև ընդունեցին Ղովտի հյուրընկալության առաջարկը, Աբրահամի հյուրընկալության պես չընդունեցին այդ: Այնուամենայնիվ, նախքան գիշերը անկողին մտնելը Սողոմի բոլոր տարիքի տղամարդիկ կանչեցին Ղովտին՝ պահանջելով սեռական հարաբերություն ունենալ հյուրերի հետ:

Հավանաբար Ղովտի՝ քաղաքային գործերում ներգրավվելու որոշումը Սողոմի հոգևոր կյանքը բարելավելու փափագով էր պայմանավորված: Երբ այդ գիշեր նրա տան շուրջը անկարգություններ սկսվեցին, նա սողոմացիներին ասաց, թե հյուրերին իր հարկի շուքի տակ առնելու պատճառը նրանց չարիքից փրկելն էր: Նա գիտեր, թե ինչպիսին են Սողոմի տղամարդիկ: Ի պատասխան՝ Սողոմի տղամարդիկ պնդեցին, որ Ղովտը որպես պանդուխտ է եկել իրենց քաղաք, իսկ հիմա իրեն դատավորի տեղ է դնում: Նրանք իրենց պահվածքը փոխելու մտադրություն չունեին: Նրանց նպատակից շեղող ոչ մի արգելք չկար, եթե հրեշտակները չմիջամտեին ու կուրությամբ չհարվածեին նրանց: Բայց Ղովտն ինքն իրեն արհամարհված զգաց: Նա քաղաքի տղամարդկանց առաջարկեց իր աղջիկներին՝ փորձելով կանխել ավելի անբարոյական արարքը:

Ղովտի տան մոտ կատարված իրադարձությունները համոզիչ պատճառ էին հրեշտակների հետագա քայլերի համար: Տերը Աբրահամին ասել էր, որ Ինքը իջնելու է՝ տեսնելու, թե Իրեն եկած աղաղակի պես արեցի՞ն, թե՞ ոչ: Հրեշտակները ուղարկված էին այս հետախուզությունը կատարելու համար: Այդ պահին դատավճիռը հաստատ դարձավ: Նրանք Ղովտին նախազգուշացրին, որ իր հետ կապ ունեցող որևէ մեկին կարող է քաղաքից հեռացնել: Նրա փեսաների պատասխանը ծաղրող անհավատությունն էր:

Իրավիճակը, որի մեջ Ղովտը հայտնվեց, հիշեցնում է մեզ, որ մեր անձերին հարցնենք, թե արդյոք մեր համայնքի գործունեության մեջ Տիրոջը հավատարիմ վկայություն ունե՞նք: Իր փեսաների աչքին Ղովտը կատակող երևաց: Սա ենթադրում է, որ նա իր ապրելակերպի մեջ այնքան մնան էր իր շրջապատի մարդկանց, որ երբ վտանգի մասին նախազգուշացրեց, նրանք իր խոսքերը լուրջ չընդունեցին:

Աշխարհայնության խնդիրը

Մենք առաջարկեցինք այն միտքը, որ Ղովտը փափագում էր Սոդոմը ապրելու ավելի լավ վայր դարձնել: Բայց դժվար էր աշխարհայնության գալթակդությունից խուսափել: Ղովտը հրաժարվեց լեռների խստակյաց կյանքից՝ ընտրելով դաշտերի հաճելի արոտավայրերը: Նա քաղաք մտավ ավելի կարգավորված ու բարգավաճ կյանքի մարմաշով: Աշխարհը գրավեց նրան ու նրա ընտանիքին: Իսկ եթե հարցնենք, թե ի՞նչ նկատի ունենք աշխարհի ասելով, ապա պատասխանը հետևյալը կլինի. այն ամենը, ինչ խանգարում է Աստծո ընկերակցությանը և Նրան հնազանդվելուն, աշխարհային է: Աշխարհայնության որոշ հայեցակարգեր ինքնին կարող են սխալ չլինել, բայց դրանք խանգարում են Աստծո հետ մեր ընկերակցությանը և հնազանդությանը:

Սոդոմի մոտ գտնվելը լուրջ խնդիր էր Ղովտի ընտանիքի համար: Հրեշտակները հորդորեցին նրան ընտանիքի հետ հնարավորինս արագ հեռանալ այնտեղից: Նրանք մույնիսկ ստիպված էին բռնել Ղովտի, նրա կնոջ և երկու դուստրերի ձեռքերը՝ նրանց քաղաքից դուրս հանելու և ճանապարհի վրա դնելու համար: Նրանց սրտերը Սոդոմում էին, և ուստի դժկամությամբ հեռացան: Նրանց դուրս հանելուց հետո հրեշտակներից մեկն ասաց Ղովտին, որ պետք է փախչի դեպի լեռները և դաշտում չմնա: Ամեն ինչ պետք է թողնեին, մույնիսկ չպետք է հետ նայեին: Այնուամենայնիվ, Ղովտը խնդրեց, որ իրեն թույլ տրվի դաշտում գտնվող փոքր քաղաք Մեգովր գնալ, քանի որ վախենում էր, որ լեռան վրա գուցե չարիքի հանդիպի: Նա հասկացողություն և հավատք չուներ, որ Աստված կարող էր իրեն պաշտպանել, եթե ինքը գնար այնտեղ, որտեղ Աստված էր ընտրել իր համար: Տեսնում ենք, թե որքան թերի է Ղովտի հավատքն ու հասկացողությունը: Նա խնդրեց Մեգովրում մնալ, սակայն շատ չանցած՝ վախեցավ այնտեղ մնալուց և երկար ժամանակ բնակվեց լեռների քարանձավներում:

Ղովտի պատմության ավարտը չափազանց տխուր է: Նյութական տեսանկյունից նա ամեն բան կորցրեց: Չնայած նրան թույլ տրվեց Մեգովր գնալ, բայց նա վախեցավ այնտեղ ապրելուց: Սոդոմում տուն

և հարստություն ուներ, բայց երբ Սեգովրից հեռացավ, ստիպված քարանձավում բնակվեց: Սակայն բարոյական վնասը շատ ավելի ողբերգական էր, քան նյութականը: Նրա երկու դուստրերը որոշեցին իրենց հորը հարբեցնել, որպեսզի կարողանան օգտագործել նրան հղիանալու համար: Արդյունքում՝ երկու ազգ առաջացավ՝ մովաբացիները և ամմոնացիները, որոնք իսրայելացիների համար մշտապես մարմնի մեջ խրված փշի պես էին:

Դատավճիռ

Սողոմի կործանումը հանդիսավոր հիշեցում է, որ Աստված արդար դատավոր է: Աբրահամը թերևս անհանգստացած էր. արդյո՞ք ամբողջ երկրի Դատավորը արդարություն չի գործի: Նա իրավիճակին էր նայում մարդկային սահմանափակ տեսանկյունից: Նա մտածում էր իր եղբորորդու մասին և ուզում էր ազատել նրան վերահաս կործանումից: Աստված Դովտին փրկելու միջոց պատրաստեց, և երբ Դովտի հարցը լուծվեց, քաղաքի մեղքը պատժվեց, և Աստված կատարեց Իր դատավճիռը: Ապագայում Աստված կրկին թափելու է Իր բարկությունը ապստամբ մարդկության վրա: Այդ գործընթացում ամբողջ երկրի Դատավորը անշուշտ արդարությամբ է գործելու:

Քաջալերանք

Այնուամենայնիվ, կա քաջալերական մի կարևոր խոսք: Դաշտի քաղաքները կործանելուց առաջ Աբրահամը Աստծուց աղաչեց Սողոմուն և Գոմորուն ապրող արդարների կյանքի համար: Կործանման առավոտյան Աբրահամը երկրին նայեց և տեսավ, որ ահա այն երկրից հնոցի ծխի պես ծուխ էր բարձրանում: Երբ Աստված կործանեց այս քաղաքները, Նա Աբրահամին հիշեց: Աբրահամի աղոթքը, հնարավոր է, իր ուզած ձևով չպատասխանվեց, բայց Աստված գիտեր Աբրահամի իրական մտահոգությունը և Դովտին փրկեց ավերումից: Այսօր նույնպես այդպես է. «Այսպես էլ Հոգին օգնում է մեր տկարություններին, որովհետև մենք չգիտենք, թե ինչի համար և ինչպես պետք է աղոթենք, բայց Ինքը՝ Հոգին, անարտասանելի հեծեծանքով բարեխոսում է մեզ համար» (Հռոմ. 8:26):

Դոն Սթոմմեր

Երիտասարդ Դավիթը՝ որպես հովիվ

Հոգևոր աճի սերտողաշար մանուկների և պատանիների հետ աշխատողների համար

«Նաև Իր Դավիթ ծառային ընտրեց ու վերցրեց նրան ոչխարների փարախներից, նորածին գառնուկ ունեցող մաքիներին հետևողին բերեց, որ հովվի Իր Հակոբ ժողովրդին ու Իր ժառանգությանը՝ Իսրայելին: Նա էլ հովվեց նրանց իր սրտի ազնվությամբ ու Իր ձեռքերի հմտությամբ առաջնորդեց նրանց» (Սաղ. 78:70-72):

Դավթին ոչ դյուրին առաջադրանք էր տրվել: Դա նշանակում էր տնից հեռու լինել ու տոկալ դժվարություններին ու անհարմարություններին: Դա նաև նրան բաժանում էր մարդկանցից, հատկապես իր հասակակիցներից: Բայց նա իր գործը լավ էր անում:

Կարդում ենք, որ նա ոչխարներն էր արածեցնում (Ա Թագ. 16:11): Այս մի քանի բառն իրենից ողջ օրը կատարվող մեծ աշխատանք ու շատ զոհաբերություն է ներկայացնում: Նա նաև ոչխարներին պաշտպանում էր առյուծներից ու արջերից, որոնք հարձակվում, ու շատ հնարավոր է, որ փախցնեին նրանց (Ա Թագ. 17:34-35): Դեռահասի համար սա շատ լարված պատասխանատվություն էր:

Նա մեկ ուրիշին էր կարգում հոր ոչխարներն արածեցնելու համար, երբ հայրը նրան այլ գործ էր հանձնարարում (Ա Թագ. 17:20): Շատ պատանիներ սա կհամարեին պատասխանատվությունից ազատում, բայց ոչ Դավիթը, քանի որ նա ոչխարներին երբեք առանց հովվի չէր թողնի:

Այսպիսով, Դավիթը հովվի իր պարտականություններն օրինակելի ձևով էր կատարում: Ու շատ ճշմարիտ է, որ եթե անձը չի հոժարում ներգրավվել ծառայական թվացող գործի մեջ, ապա նա պատրաստ չէ ներգրավվելու ավելի կարևոր գործի մեջ՝ առավել մեծ պատասխանատվությամբ: Հովվության այդ տարիները լինելու էին նրա կյանքի ամենաօգտակար ու բեղուն տարիները, որոնց ընթացքում նա

սկսեց գնահատել Աստծո ստեղծագործության հրաշքն ու գեղեցկությունը:

Նրան դուր էր գալիս մենակության անդորրն ու խաղաղությունը:

Նա քնար նվագել սովորեց:

Այդ վաղ տարիներին ինչ-որ պահի նա վստահեց Աստծո փրկությանը. «Քանի որ Դու ես իմ հույսը, ո՛վ Տեր Աստված. մանկությունիցս ի վեր Դու ես իմ վստահությունը» (Սաղ. 71:5): Նա ժամերով Աստծո հետ էր հաղորդակցվում:

Դժվարին իրավիճակներում, օրինակ՝ վայրի կենդանիներին դեմ հանդիման լինել, նա սովորեց Աստծուն վստահելու անհրաժեշտությունը:

Նա երկար ժամանակ էր անցկացնում երգելով ու պարսատիկ կրակելով: Այդ տարիները նրան նախապատրաստեցին գրելու ու կոմպոզիցիոն համար, որ գալիքն էին:

Ոչխարներին առաջնորդելու և կերակրելու նրա փորձառությունը հետագայում օգնելու էին նրան իր ժողովրդին առաջնորդելու և կերակրելու հարցում:

Այս ամենն ամրապնդելու էին նրա դիրքերը, երբ նա դառնար իր երկրի առաջնորդը:

Պետք է ինքներս մեզ հարց տանք, թե արդյոք մույնքան բարեխիղճ ենք, երբ մեր ծառայությանն ենք պատրաստվում:

Մանկանց ավետարանչության ընկերակցություն

Շնորհավորում ենք մեր ընթերցողներին Տեր Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան կապակցությամբ և մաղթում, որ 2020 թ.-ը օրհնյալ տարի լինի բոլորիդ համար: Նաև փափագում ենք, որ գալիք տարին լինի Տեր Հիսուսի երկրորդ գալստյան տարին:

Ինչո՞ւ սպասել

Գործք 22-րդ գլուխ

Եթե ուզում ես հեշտ գործը բարդացնել, շարունակի՛ր հետաձգել այն: Ինչո՞ւ. որովհետև հեշտ բանը դառնում է դժվար, երբ հետաձգում ես այն, իսկ դժվար բանը հետաձգելը գրեթե անհնարին է դարձնում նրա իրագործումը:

Կան մարդիկ, ովքեր անկախ իրենց զբաղվածությունից և անհնարին թվացող գործից, կարողանում են ժամանակ գտնել և այդ լրացուցիչ գործն էլ անել: Մինևույն ժամանակ կան մարդիկ, ովքեր հետաձգում են գործերը, եթե նույնիսկ անելու ոչինչ չունեն: «Հետո կանեն», «Իհարկե կանեն, բայց հետո»,- հետաձգել սիրող մարդիկ սովորաբար այսպես են ասում: Հավանաբար լսել եք այս ասույթը.

««Հետաձգելն իմ մեղքն է».

Այն ինձ դառնություն, ցավ է պատճառում:

Ես գիտեմ՝ հետաձգելուն վերջ տալ է պետք,

Սակայն դա ես վաղվանից եմ անելու»:

Գործք 22-րդ գլխում, երբ Պողոս առաքյալն իր վկայությունը տվեց առաջնորդին ու բազմությանը, նա պատմեց, որ երբ Հիսուսը հայտնվել էր, ինքը նրան հարցրել էր. «Ի՞նչ պետք է անեն, Տե՛ր»: Եվ Հիսուսը պատասխանել էր. «Վե՛ր կաց ու գնա՛ Դամասկոս, այնտեղ քեզ կաավի, թե ինչ անես»: Պողոսը չհետաձգեց, նա իսկույն հնազանդվեց:

Անանիա անունով մի մարդ եկավ Պողոսի մոտ, երբ նրա տեսությունն արդեն վերականգնվել էր, և ասաց.

«Նրա համար վկա կլինես բոլոր մարդկանց առաջ այն բաների համար, որ տեսար և լսեցիր, և հիմա ինչո՞ւ ես ուշանում, վե՛ր կաց, մկրտվի՛ր և քո մեղքերը լվա՛ Տիրոջ անունը կանչելով» (Գործք 22: 15-16):

Ինչո՞ւ են մարդիկ հետաձգում Հիսուսին մոտենալը և Նրա ներումն ու օրհնությունն ստանալը: Ոմանք չեն ուզում թողնել այն ամենը, ինչ պետք է թողնեն, մտածում են. «Մի քիչ էլ կսպասեմ, հետո կընդունեմ Հիսուսին»՝ չգիտակցելով, որ ոչ մեկի կյանքը ապահովագրված չէ: Կան մարդիկ, ովքեր հենց այնպես հետաձգում են իրենց անելիքը: Նրանք հետաձգում են Քրիստոսին իրենց կյանքի մեջ ընդունելն ու Աստծո հետ հաշտվելը: Շատերը կարծում են, թե չեն կարող Աստծուն մոտենալ, քանի որ իրենք վատն են ու մեղավոր: Նախ պետք է մաքրվեն, բայց քանի որ չեն կարողանում, սպասում են: Կան մարդիկ էլ, ովքեր կարծում են, թե դեռևս չեն փորձել Աստծո մոտ տանող մյուս բոլոր ճանապարհները, ուստի սպասում են:

Գուցե դու հետաձգես ռադիոընդունիչ կամ ավտոմեքենա գնելը, տունը նորոգելը կամ դպրոց գնալն այն պատճառով, որ չես կողմնորոշվել գույնի, չափի կամ նույնիսկ դրա անհրաժեշտության հարցերում: Բայց ինչպե՞ս կարելի է հետաձգել Աստծո հետ հաշտվելը: Ինչպե՞ս կարող ես հետաձգել մեղքերդ խոստովանելն ու Աստծուց ներում խնդրելը:

Եթե դեպի Աստված տանող ճանապարհները շատ լինեին, կարող էիր սպասել ու փորձել բոլորը, բայց Աստծո մոտ տանող ճանապարհներ չկան, կա միայն մեկ ճանապարհ.

«Հիսուսը նրան ասաց. «Ես եմ ճանապարհը և ճշմարտությունը և կյանքը, ոչ ոք Հոր մոտ չի գա, եթե ոչ ինձանով»» (Հովհ. 14:6):

Դու արդեն գտե՞լ ես Հիսուսին, հաշտվե՞լ ես Աստծո հետ:

Քաղվածք՝ «Աստծո արհեստանոցը» գրքից
Վեր.՝ Հովսեփ Հովսեփյան

«Ես իմ սիրեցյալին եմ, և իմ սիրեցյալն իմն է.
նա շուշանների մեջ է արածեցնում» (Երգ Երգոց 6:3):

«Ո՛չ գործությամբ. ո՛չ էլ ուժով, այլ իմ Հոգով»

«Ազդարարության փող» թերթի 50-ամեակը

Ինչպիսի՜ ուրախություն է լինել այս սթանդեյի ամսագրի կենսագրության ականատեսը:

Մոտավորապես 15 տարի է, ինչ այս ամսագրի հիմնադիր-խմբագիրը գնացել է՝ Տիրոջ ներկայության մեջ լինելու, սակայն իր աղոթքների և Աստծո կամքի շնորհիվ գործը զարմանալի կերպով շարունակվում է:

Այսօր ամսագիրը տպագրվում է 4600 օրինակով ու տարածվում շուրջ

7 երկրներում 3 լեզուներով՝ արևելահայերեն, արևմտահայերեն և անգլերեն: Այն հասանելի է նաև առցանց՝ մեր կայքէջի միջոցով (www.acmaust.org): «Ազդարարության փող»-ը ազատորեն բաժանվում է Հայաստանի և Արցախի ավելի քան 50 եկեղեցիներում: Անգլերեն ամսագիրը կազմված է չորս Ա4 էջից, իսկ հայերեն տարբերակն ունի երկու լրացուցիչ էջ՝ մեջտեղը ունենալով նաև Աստվածաշնչի սերտողության թերթիկ, որը կարելի է ամսագրից հանել ու առանձին պահել:

Ովքե՞ր են ներգրավված այս գործում և ո՞ւմ պետք է շնորհակալություն հայտնել: Այս առիթից օգտվելով՝ ուզում ենք մեր շնորհակալությունը հայտնել բոլոր նրանց, որվքեր քրտնաջան աշխատում են այս ծառայության համար հողվածներ գրելով, թարգմանելով, սրբագրելով, տպագրելով, տարածելու մեջ մեզ օգնելով կամ նյութապես օժանդակելով:

Հայ քրիստոնեական միսիոներություն. այս առաքելությունը հովանավորում է ֆինանսական ծախսերը՝ հոգալով դրանց հետ կապված որևէ պակասության մասին:

Խմբագիր. հովիվ Հրաչ Գույուճյանը վերահսկում է ամբողջ աշխատանքը:

Հայերեն ամսագիր. Վարդան եղբայր Սարգիսյանը կանգնած է այս ամսագրի թիկունքին՝ նվիրելով իր ժամանակը թարգմանության, էջադրման, ձևավորման և թերթը ժամանակին տպագրատուն հասցնելու համար:

Հայերեն ամսագրի սրբագրիչներ. շնորհակալ ենք արևելահայերեն թերթի համար Իդա Խաչատրյանի, իսկ արևմտահայերեն թերթի համար Վերժին Սարգիսյանի կատարած աշխատանքների համար:

Անգլերեն ամսագիր. այս աշխատանքը անհնար կլիներ առանց Դոն և Հելեն Սթորմըրների օգնության: Մենք հիացած ենք նրանց նվիրվածությամբ:

Հովիվ Արթուր Գույուճյանը
Աստվածաշնչի սերտողության
խմբի ինքն 1968թ.-ին
նավով Ավստրալիա գաղթելու
ժամանակ:

Աստվածաշնչի սերտողության դասընթացներ. շնորհակալություն ենք հայտնում «Queensland mailbox club inc.»-ին՝ Աստվածաշնչի սերտողության իրենց դասընթացներն օգտագործելու թույլտվության համար:

Տպագրություն Սիդնեյում. շնորհակալություն ենք հայտնում «Industrial Printing Co.»-ին վերջին չորս տարիների ընթացքում Սիդնեյում «Ազդարարության փող» թերթի տպագրության ծախսերն իր վրա վերցնելու համար:

Հողվածագիրներ. օրհնված ենք հողվածագիրներով՝ հավատարիմ հավատացյալ հեղինակներով, Խոսքի հովիվներով և ուսուցիչներով, ովքեր իրենց ժամանակը նվիրում են Աստծո Խոսքը, աստվածաշնչյան վարդապետությունը, վկայությունները, հույսի և քաջալերական խոսքերը բերելով մեզ՝ ամսագիրը դարձնելով չփրկվածների համար լույս և փրկվածների համար՝ հոգևոր սնունդ և սպեղանի:

Բաշխում (Հայաստան և Արցախ). շնորհակալ ենք Մարտուն Հարությունյան եղբորը Հայաստանում և Արցախում ամսագիրը տարածելու համար:

Փոստով բաշխում (Ավստրալիա). երախտապարտ ենք Ջորջ և Արշիկ Մոմարթիններին, ովքեր օգնում են մեզ՝ ամսագիրը աշխարհի 6 երկրներ՝ Ավստրալիա, ԱՄՆ, Կանադա, Ֆրանսիա, Բուլղարիա, Հարավային Ամերիկա, փոստով ուղարկելու գործում:

Մեր կոչումը ազդարարության փողը հնարավորինս բարձր ու երկար հնչեցնելն է: Մենք ուզում ենք պատրաստ լինել Նրա վերադարձին ու փափագում ենք, որ մեր բոլոր ընթերցողները միանան մեր խըմբին, մինչ անհամբերությամբ սպասում ենք հափշտակությանը: Թո՛ղ Տերն օրհնի բոլորիդ:

Եթե մեր հավատարիմ ընթերցողներից մեկն էք, ապա խնդրում ենք պատմել մեզ, թե տարիների ընթացքում ինչպես է թերթը օրհնություն դարձել Ձեզ համար:

Հ. Գ.

Խոնարհ սկիզբը

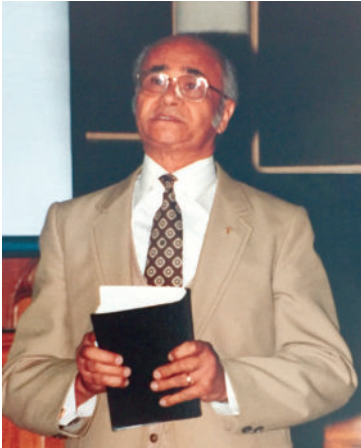
Այսօր ինձ համար մեծ պատիվ ու առանձնաշնորհում է «Ազդարարության փող» թերթի 50-ամյակի կապակցությամբ մի քանի տող գրելը։ Այս ամենը ոչ թե մարդուն փառաբանելու համար է, այլ Երկնավոր Հորը, որի ճամփաները մեր ճամփաները չեն։ Մենք օրինված ենք՝ լինելով այս հրաշալի գործի ականատեսը։

Հուշերովս վերադառնում եմ այն ժամանակները, երբ գաղթեցինք Ավստրալիա։ Ընդամենը 14 տարեկան էի։ Հայրս՝ հովիվ Արթուր Գույուճյանը նորեկ էր երկրում։ Դժվար օրեր էին. նա պետք է աշխատանք գտներ՝ վեցհոգանոց ընտանիքին խնամելու համար։ Նա աշխատեց շատ հայ գաղթականների հետ Չաթվուդի «Warburton Franki» տեղական գործարանում։

Մի օր հայրիկը տխուր վերադարձավ տուն, քանի որ ճաշի ընդմիջման ժամանակը ընդամենը 30 րոպե էր, և ինքն առիթ չէր կարողանա գտնել մյուս գործավորներին Քրիստոսի մասին պատմելու կամ նրանց հետ խոսելու համար։ Մայրս, ով նույնպես սիրում էր Տիրոջը, անմիջապես արձագանքեց՝ ասելով. «Արթո՛ւ, ինչո՞ւ հողված չես գրում ու չես բաժանում նրանց, որ կարդան»։ Այդ օրը հայրիկը մինչև ուշ գիշեր արթուն մնաց՝ հայերենով ամբողջ Ա4 չափի թղթի վրա իր ձեռագրով Աստծո սիրո և փրկության ճանապարհի մասին գրելով։ Հաջորդ օրը դա տվեց աշխատակիցներից մեկին, ով շատ քաջալերվեց և ուրախացավ այն ստանալու համար։

Դարձյալ ամբողջ էջ գրեց և հանձնեց մեկ ուրիշին, ով իրեն պատասխանեց՝ ասելով. «Դուք լավ ձեռագիր ունեք, ինչո՞ւ չէք պատճենահանում ձեր գրածները մարդկանց տալու համար»։ Այսպիսով,

հայրիկը 10 օրինակ պատճենահանեց՝ իր գործընկերներին տալու համար: Շուտով նաև սկսեց փոստով ուղարկել աշխարհով մեկ տարածված մի քանի ընկերների, որոնցից մեկը խորհուրդ տվեց նրան տպագրիչ մեքենայով գրել այն, չնայած որ իր ձեռագիրը գեղեցիկ էր: Հայրիկն ասաց, թե չունի այդպիսի մեքենա և չգիտի՝ որտեղից կարելի է գրմել հայերեն տառերով գրամեքենա: Ի զարմանա իրեն՝ այս մարդն ուրախությամբ մի գրամեքենա ուղարկեց այս ծառայության համար: Գրամեքենան հասավ հայրիկիս, և գիշերային աշխատանքը քառապատկվեց:

Այո՛, ամեն գիշեր մեր օրորոցայինը այս գրամեքենայի կոճակների հնչյուններն էին՝ թը՛ք, թը՛ք, թը՛ք..., որոնք հայրս երբեմն մինչև կեսգիշեր մեկ մատով էր հավաքում: Իր մեկէջանոց հողվածը դարձավ մի փոքրիկ գրքույկ՝ «Ազդարարության փող» վերնագրով: Նա մինչև իր մահը հավատարիմ մնաց իր ծառայությանը:

Նա ամբողջովին հոգաց յուրաքանչյուր ամսվա համար 400 օրինակի համար պահանջվող ծախսերը՝ անձամբ կազմելով թերթը՝ ծախսերը կրճատելու համար: Իր ձեռքով գրում էր բոլոր հասցեները և փոստով ուղարկում 14 երկրներ, ևս 20 օրինակ՝ Խորհրդային Հաստան:

Հիշում եմ՝ երբ հիվանդ պառկած էր անկողնում, մեր ճաշասեղանը ամբողջովին հատկացված էր ամսագրին, որը պետք է դասավորվեր, կազմվեր, ծրարների մեջ դրվեր ու փոստով ուղարկվեր: Բայց նա չէր կարողանում անկողնուց բարձրանալ: Ամեն օր նրա աչքերը սեղանի վրա էին, ուստի նստեցի սեղանի մոտ և սկսեցի թերթերը պատրաստել՝ փոստով ուղարկելու համար:

Մեկ ամիս անց ես գիտեի, որ ժամանակն է ամսագրի նոր տպագրության համար, այնպես որ հորս ասացի.

- Հայրի՛կ, դու շատ հողվածներ ունես տպագրության համար: Կա-

րո՞ղ ես մի քանի հատ ընտրել, որպեսզի պատրաստեմ տպագրելու:

Նա ասաց.

- Որդի՛ս, ինչպե՞ս ես անելու:

Այդ ժամանակ ACM-ի ծառայությունը արդեն սկսված էր Հայաստանում, և ես ճանաչում էի Քրիստոսով եղբայր Վարդանին: Հարցրի նրան, թե արդյոք կարո՞ղ է օգնել այս ամսագրի ծառայության մեջ: Շուտով ձեռքս տպագիր օրինակ ունեի: Հայրս հրճվեց՝ տեսնելով նոր տառատեսակները և վերնագիրը՝ բոլորը ամբողջությամբ նոր տեսքով:

Մենք շատ ենք կարոտում այս մարդուն, ով իր կյանքի 35 տարին նվիրեց, որպեսզի ուրիշները լսեն այս հիասքանչ Փրկչի մասին, որ մահացավ աշխարհի փրկության համար:

Հ. Գ.

Ինչո՞ւ ես ուշանում

Գործք 22:16

❏ ին դարերից մնացած մի ավանդավեպ հետևյալն է պատմում մեզ: Մի անգամ ճգնավորը դեպի անտառ առաջնորդվեց հրեշտակի միջոցով: Այնտեղ մի ծեր մարդու տեսավ, որ կացնով փայտ էր կտրում: Բավականաչափ փայտ կտրելուց հետո մարդը հավաքեց դրանք, կապեց և ուզեց շալակն առնի: Սակայն երբ տեսավ, որ բեռը շատ ծանր է, իջեցրեց այն, քանդեց ու կապոցից մի մաս հանելու փոխարեն գնաց մի քիչ էլ փայտ բերեց և եղածի վրա ավելացրեց: Հետո փորձեց դրանք շալակել: Բայց երբ հասկացավ, որ չի կարողանա տանել ծանրության պատճառով, նորից իջեցրեց այն և գնաց մի քիչ փայտ ևս հավաքեց ու եղածի վրա դրեց: Ճգնավորը զարմացավ այս ծեր մարդու հիմարության վրա ու աղաչեց հրեշտակին, որ դրա պատճառը հասկացնի իրեն:

Հրեշտակն ասաց նրան. «Դու զարմանում ես այս ծերունու արածի վրա, սակայն շատ մեղավորներ ճիշտ մույնն են անում: Նրանք

երբեմն արթնանում են և որոշում Տիրոջը դառնալ: Սակայն երբ տեսնում են, որ կյանքում շատ բաներ են փոխվելու ու շատ դժվարություններ են հաղթահարելու, անհոգաբար անտեսում են ապաշխարության կարևոր գործը ու սկսում իրենց նախկին մեղքի վրա ուրիշ մեղքեր ավելացնել: Ամեն անգամ, երբ ուզում են ապաշխարել, իրենց մեղքը նախորդից ավելի ծանր են գտնում և մի քիչ էլ հետաձգում են ապաշխարությունը: Նրանք կարծում են, թե ապաշխարությունն ավելի դյուրին է լինելու ապագայում, քան հիմա: Այսպիսով նրանք այնքան են ծանրացնում սեփական բեռը, որ այն կրելն անկարելի է դառնում իրենց համար: Ի վերջո հուսահատված Աստծո ողորմությունից՝ իրենց մեղավոր վիճակով պառկում են, քնում ու մեռնելով դժոխք գնում»:

Հետո հրեշտակն ասաց, «Հիմա դարձիր, այդ ծերունուն նորի՛ց նայիր»: Երբ ճգնավորը նայեց, տեսավ, որ կրկին աշխատում էր փայտը վերցնել, բայց չէր կարողանում, քանի որ չափից ավելի ծանր էր: Նրա տկար ոտքերը դողդողում էին, ու մարմնի ուժը պակասում էր: Հանկարծ մահվան ստվերները պատեցին նրան: Նա վերջին ու հուսահատ ճիգն էլ արեց իր ծանր բեռը վերցնելու, սակայն իզուր. գետնին ընկավ և իր բեռի տակ հոգին ավանդեց:

Ո՛վ մարդիկ, կանայք և երիտասարդներ, դուք, ապաշխարությունը ու փրկությունը հետաձգելով ու մի քիչ էլ մեղանչելով, ձեր մեղաց բեռն ավելի եք ծանրացնում, ուստի այս մարդուն նայե՛ք: Բուն ձեր պատկերը չե՞ք տեսնում այս մարդու մեջ:

Թեև շատերին կրկին ու կրկին այցելում է Աստծո շնորհքն ու արթնանում են, սակայն անկեղծ դարձ, ճշմարիտ ապաշխարություն և սրտազին զոջում չեն ունենում: Մի քիչ փոփոխություն, մի քիչ աղոթք, մի քիչ Սուրբ Գիրք կարդալ, ահա այս է նրանց արածը: Բայց ավա՜ղ, այսպես սատանան չի հաղթվում, մեղքը սրտից չի արտաքսվում, հին մարդը չի մեռնում, ու հոգին չի կարողանում փրկվել: Այսպես հուսահատված, մահվան քնով քնում են և կորչում հավիտյան: Նրանք ուզում են ապաշխարել այն ժամանակ, երբ մահվան անկողնում գտնվեն: Սակայն ցավալի կերպով խաբվում են»:

Քաղված

Աստծո տված պարգևները (2)

Ա Կորնթացիներին 12-րդ գլուխ

Ահա Ա Կորնթացիներին 12:4-7-ից քաղված մի քանի անվիճելի փաստ.

Չկա այնպիսի քրիստոնյա, որը Սուրբ Հոգուց առնվազն մեկ պարգև ստացած չլինի:

Դուք Աստծո Սուրբ Հոգու կողմից եզակի և հատուկ պարգև ստացաք: Սուրբ Հոգին, ով զորացրեց Աստծո վաղեմի տղամարդկանց ու կանանց, նույն Հոգին է, որը ձեզ պարգև շնորհեց:

Քրիստոնյա դառնալու օրը շատ զարմանալի բաներ պատահեցին ձեզ հետ.

- Դուք փրկագնվեցիք Քրիստոսի՝ խաչի վրա կատարած փրկագործությամբ:
- Ձեր մեղքերը ներվեցին:
- Դուք որդեգրվեցիք Աստծո ընտանիքում որպես Իր շատ սիրելի զավակ:
- Ձեր մեջ Սուրբ Հոգին բնակվեց և մշտապես կնքվեցիք Իր կնիքով:

Ձեր կյանքի մնացած մասը անցկացնելու եք՝ բացահայտելով այդ օրը կատարվածի բոլոր հրաշալի հետևանքները: Երբ քրիստոնյա դարձաք, Սուրբ Հոգին հիանալի մի պարգև և այն զորավոր կերպով օգտագործելու կարողություն տվեց ձեզ: Քրիստոսի Մարմնում անպիտան անդամներ չկան: Սա նշանակում է, որ հոգևոր պարգև ունենալը բացառիկ քրիստոնյա լինելու նշան չէ, քանի որ բոլոր քրիստոնյաները առնվազն մեկ հոգևոր պարգև ունեն: Թերևս չզգաք, որ Սուրբ Հոգուց հատուկ պարգև ունեք, սակայն ևս մեկ անգամ ուզում եմ շեշտել, որ այս պարգևը պայմանավորված չէ ձեր զգացումով, այն հիմնված է Աստծո Խոսքի ճշմարտության վրա:

Կան բազմաթիվ պարզևներ, որոնք ներկայացնում են գործունեության տարբեր ոլորտներ:

Արգենտինայում ձեռքերը կորցրած մի տղամարդու զորակոչեցին բանակ: Այնտեղ նա մոտեցավ իր հրամանատարին ու հարցրեց.

- Ես ի՞նչ օգուտ կարող եմ բերել այստեղ:

Հրամանատարը պատասխանեց.

- Տեսնո՞ւմ ես այնտեղի ջուր քաշող զինվորին, գնա՛ և ասա՛ նրան, հենց դույլը լցվի. նա կույր է:

Պողոսը շարունակում է իր միտքը՝ օգտագործելով մարդու մարմնի լուսաբանումը: Ի՞նչ ընդհանուր կապ կա աչքի ու ոտքի միջև: Դրանք բոլորովին տարբերվում են իրենց տեսքով ու նպատակով և ոչ մի ընդհանուր բան չունեն՝ բացի միմյանց կարիքն ունենալուց: Ոտքը կսայթաքի, եթե աչքը չտեսնի: Աչքը քիչ բան կտեսնի, եթե ոտքը շարժման մեջ չգտնվի: Մարմնի ուժը իր անդամների տարբերությունների և ոչ թե նմանությունների մեջ է: Պարզևների մասին մտածելու ժամանակ մենք պետք է հիշենք, որ իրարից տարբերվում ենք:

Ձեր պարզևը ձեզ համար չէ, այլ ընդհանուրի շահի համար:

Մարդու մարմնում չկա որևէ անդամ, որը միայն իր շահի համար է գործում: Սա չհասկանալը խոչընդոտ կատեղծի ձեր կյանքում: Աստված ձեզ պարզև չի տվել ձեր կարիքը բավարարելու համար: Ձեր պարզևը ուրիշների համար է: Եթե մտածում եք, թե ձեր ունեցած պարզևն այնքան էլ հիանալի չէ կամ աննկատելի է, ուրեմն դուք իսկապես դժվարության մեջ եք: Այդպես դուք ձեր պարզևը թաղում եք այն գործածելու փոխարեն, իսկ ուրիշները գրկվում են ձեր ունեցած պարզևի օրհնություններից: Դուք մասն գուրկ եք մնում Աստծո կողմից ձեզ տրված կարողությունն օգտագործելու ուրախությունից: «Յուրաքանչյուրին առանձին-առանձին բաժանում է, ինչպես Ինքն է կամենում» (Ա Կորնթ. 12:11): Աստված ընտրեց ձեզ տալ այն, ինչ տվել է, և այն ամբողջովին հաճելի է Իրեն:

Ոչ մի պարզև համընդհանուր չէ

Պողոսը իրական վտանգ տեսավ այն գաղափարախոսության մեջ,

որ կան հատուկ պարգևներ, որոնք յուրաքանչյուր քրիստոնյա պետք է ունենա: Ահա մի հետաքրքիր լուսաբանում:

Շատ-շատ տարիներ առաջ անտառի կենդանիները որոշեցին, որ պետք է իմաստալից բան ձեռնարկեն աշխարհի խնդիրները լուծելու համար: Այսպիսով, նրանք մի դպրոց հիմնեցին: Կազմեցին ուսումնական տարվա դասացուցակը՝ վազքի, մագլցումի, լողի և թռչչի դասերի: Դասընթացը ավելի հեշտացնելու համար բոլոր կենդանիները ընտրեցին դասավանդվող բոլոր առարկաները: Բաղը գերազանց լողաց: Իրականում ավելի լավ լողաց, քան իր հրահանգիչը, բայց թռչելու համար գնահատականները հազիվ թե բավարար էին, իսկ վազքը՝ չափազանց ողորմելի: Քանի որ դանդաղ էր վազքի մեջ, նա ստիպված էր դպրոցի ժամերից հետո մնալ այնտեղ՝ վարժությունը սովորելու համար: Վազքի վարժությունների պատճառով իր լայն ու տափակ ոտքերը սկսեցին մաշվել, այնպես որ լողի գնահատականները նույնպես վատթարացան: Հազիվ թե միջին գնահատական կարողացավ ստանալ: Միջինը միանգամայն ընդունելի էր, ուստի ոչ ոք այդ մասին չէր մտախոգված՝ բացի բաղից: Նապաստակը գերազանց ցուցանիշ ունեցավ իր դասարանցիների նրկատմամբ վազքի վարժության մեջ, բայց ոտքի մկանների խնդիրներ ունեցավ, երբ չափազանց մեծ ջանք թափեց լողալու վարժությունը կատարելու ժամանակ: Ի վերջո, վազելու իր ունակությունը խիստ վատացավ: Սկյուռը հիանալի կերպով ծառը մագլցեց, բայց թռչելու մեջ ձախողում գրանցեց: Արծիվը խնդրահարույց աշակերտ էր և կարգապահական խիստ հանդիմանության ենթարկվեց ոչ կառուցողական բնավորություն դրսևորելու համար: Ծառը բարձրանալու վարժանքի ժամանակ նա մյուս կենդանիներին հրմշտելով բարձրացավ գագաթ:

Միտքը հստակ է.

- Եթե բաղ եք, ուրեմն լողացե՛ք և մոռացե՛ք վազելու մասին:
- Եթե նապաստակ եք, ուրեմն վազե՛ք և մի՛ փորձեք միանալ լողորդների խմբին:
- Եթե սկյուռ եք, ապա բարձրացե՛ք, դուք երբեք չեք կարողանա թռչել:

- Եթե արծիվ եք, ապա թռչե՛ք. դուք երբեք լավ վագորդ չեք կարող դառնալ:

Դիշտ սրա մասին է խոսում Հռոմ. 12:6-8-ը: Եթե ձեր պարզևր մարգարեանալն է, ուրեմն մարգարեացե՛ք, եթե ուսուցանելն է, ապա ուսուցանե՛ք, եթե տալն է, ապա տվե՛ք, եթե առաջնորդելն է, ապա առաջնորդե՛ք:

Երբ փորձում ենք լինել այն, ինչ չենք, դանդաղեցնում ենք ու խոչընդոտում Աստծո՝ մեզ տրամադրած պարզևի գործածությունը: Երբ այդպես է պատահում, մենք ընկնում ենք հիասթափության, հուսահատության և նույնիսկ հանցավորության զգացումի մեջ: Աստված մեզ չստեղծեց այն մտադրությամբ, որ բոլորիս նույն պարզևր տա, այլ որ յուրաքանչյուրիս գոնե մեկ պարզև տա: Արդյոք զգո՞ւմ եք, թե շատ բան չունեք, և ձեր ունեցած պարզևր կարևոր չէ: «Հատկապես մարմնի այն անդամները, որոնք շատ տկար են թվում՝ ավելի հարկավոր են» (հմբ 22): Համարը չի ասում, թե այն անդամները, որոնք ավելի տկար են թվում, ավելի օգտակար են: Այստեղ օգտագործված բառը «հարկավոր» բառն է: «Բոլոր մարմինը, հողերի միջոցով միացված և միահյուսված, յուրաքանչյուր մասի ներգործուն աշխատանքի չափով, աճում է և կառուցվում սիրո մեջ (Եփես. 4:16):

Աստված ձեզ տվել է շատ ավելին, քան պատկերացնում եք: Աստծո՝ ձեզ տված պարզևի բացահայտումն ու օգտագործումը շատ կարևոր է ողջ քրիստոնեական համայնքի համար:

Ռեքս Տիրլավ

«Որովհետև Տերն Ինքը հրամայական գոչյունով, հրեշտակապետի ձայնով, Աստծո փողով կիջնի երկնքից, և նախ Քրիստոսով մեռածները հարություն պիտի առնեն. հետո մենք, եթե ողջ մնանք, նրանց հետ միասին պիտի հափշտակվենք ամպերով՝ օդի մեջ Տիրոջը դիմավորելու» (Աթես. 4:16):

Կյանքիդ ճանապարհի ընտրությունը, նե՞ղ, թե՞ լայն

Մատթ. 7:13-14, Բ Օր. 30:16-19

Բ Օր. 30:19-ում Աստված Իսրայելի ժողովրդին պատվիրում է. «... Կյանքն ընտրիր, որ ապրես՝ դու և քո սերունդը»: Աստված Իսրայելի ժողովրդին ընտրություն կատարելու ազատություն շնորհեց: Եթե հնազանդվեին Նրա խոսքերին ու պատվիրանները պահեին, կօրհնվեին, կապրեին, կշատանային ու կժառանգեին այն երկիրը, որ Տերը խոստացել էր տալ նրանց:

Տերը մեզ նույնպես շնորհել է ազատություն, որ ընտրենք կա՛մ հավիտենական կյանքը, կա՛մ կորուստը: Մարդկայնորեն գիտենք, որ ֆիզիկական կյանքը շատ կարևոր է մեզ համար: Երբ որևէ մեկի կյանքը վտանգված է լինում, տեսնում ենք կամ լսում, թե մարդիկ ի՞նչ մեծ ջանքեր են գործադրում և մեծ ծախսեր անում կյանքը փրկելու համար: Միայն հուսահատվածներն են ուզում իրենց կյանքին վերջ տալ անձնասպանությամբ: Միգուցե այսպիսիսներեց ու մանք անբուժելի հիվանդության գոհ են դարձել կամ էլ նյութական մեծ կորուստ են ունեցել:

Կյանքը շատ կարևոր է բոլորիս համար: Լուրերով միշտ լսում ենք, թե ինչպես են մարդիկ ջանք թափում կորածներին գտնելու համար:

Մի մայր կորցրել էր իր փոքրիկ տղային: Տասնյակ խմբեր, փրկատուների դուրս գալով, մեկ օր անց նրան իր շնիկի հետ սառած էին գտել: Ի՞նչ ուրախություն տիրեց այդ ընտանիքում, երբ տղան և իր շնիկը վերագտան իրենց կյանքը: Գրեթե մեկուկես տարեկան ուրիշ մի մանուկ խաղալու ժամանակ պատահաբար ընկել էր նեղ ու խոր հորի մեջ: Հարյուրավոր մարդիկ փութացին տարբեր մեքենաներով օգնության հասնել՝ ազատելու մանուկի կյանքը: Նրա կյանքի փրկագինը մոտավորապես 250,000 դոլար արժեք: Ժամեր անց նրան ազատեցին, և մեծ ուրախություն տիրեց նրա ընտանիքում:

Եթե այս մահկանացու ֆիզիկական կյանքն այսքան կարևոր է, ապա որքա՜ն կարևոր է մեր հոգևոր կյանքը: Եթե մարդիկ ջանում են իրենց լավագույնն անել ֆիզիկական կյանքը ազատելու համար, որքա՜ն ավելին պետք է անենք մեր հոգևոր կյանքը ողջ պահելու համար: Աստված ասել է. «Ուզո՞ւմ ես ապրել, կյա՛նքն ընտրիր»: Այս աշխարհի կյանքը որքան էլ երկար ապրենք, մի օր մահանալու ենք: Աստված թե՛ Հին, թե՛ Նոր Կտակարանում ասել է մեզ, որ երկրային կյանքը կարճ է, բայց հավիտենական կյանք կա, որ անվերջ ու անսահման է: Ուրեմն այս աշխարհի վրա մեր կայացրած որոշմամբ որոշվելու է, թե որտեղ ենք անցկացնելու հավիտենականությունը: Պետք է որոշում կայացնենք. թե ո՞ր ճանապարհով ենք գնալու՝ նե՞ղ, թե՞ լայն:

Միսուրիի Միսիսիպի գետին մայելիս տեսնում եմ, որ եթե մեկը լողալ ուզի հոսանքի ուղղությամբ, ջանք գործադրելու կարիք չի ունենա. հոսանքն ինքնաբերաբար կտանի նրան, բայց դեպի ո՞ր. դեպի ներքև: Իսկ եթե ջանա հոսանքին հակառակ լողալ, պետք է պայքարի, պետք է օգտագործի ամբողջ ուժը, որ առաջ գնա: Հոսանքի հետ ընթանալը շատ դյուրին է, սակայն Հիսուսն ասել է. «Նե՛ղ դռնից մտեք»: Քանի դեռ այս աշխարհի վրա ենք ապրում, հոգսի, նեղության, տառապանքի պակաս չի լինի, սակայն Տերը խոստացել է մեզ հետ լինել: Եթե ուզում ենք, որ Հիսուսն օգնի մեզ, պետք է կատարենք Նրա Խոսքը: Աստծո Խոսքն իմանալը լավ է, բայց բավարար չէ. պետք է կատարենք այն: Միսուրիից նշանավոր գրող Մարկ Տվենն ասել է. «Ես չեմ վախենում Սուրբ Գրքում գրված այն գրվածքներից, որոնք չգիտեմ, բայց վախենում եմ, երբ չեմ կատարում այն, ինչը գիտեմ»:

Աստված Բ Օր. 30:19-ում ասել է. «Կյանքը և մահը, օրհնությունն ու անեծքը ձեր առջև դրեցի. ուրեմն կյա՛նքն ընտիր, որ ապրես դու և քո սերունդը»: Դու անձամբ պետք է կայացնես այդ որոշումը քո անձի համար, ոչ ուրիշը, և երբ ճիշտ որոշում կայացնես, ոչ միայն ինքդ կօրհնվես, այլև ընտանիքդ ու պարագաներդ:

Ծնողները պետք է բարի օրինակ լինեն իրենց զավակների համար՝ Տիրոջ ճանապարհը ընտրելով, իրենց հավատքի հիմքը հաս-

տատուն վեմի վրա դնելով, որպեսզի կյանքի փոթորիկներից ազդվելով՝ չփլվեն: Տներ են փլվում փոթորիկներից կամ անձրևներից, քանի որ հաստատ հիմք չունեն. նույնը ասվում է մեզ Մատթ. 7:24-27-ում: Երկու տեսակի տներ կան. մեկը կառուցված է հաստատուն ժայռի վրա, մյուսը՝ ավազի: Տուն կառուցելիս հիմքը կարևոր է: Եթե հիմքն ամուր չէ, փոթորիկը, անձրևը փլում է տունը, ու մեծ կործանում է լինում: Իսկ եթե տունը հաստատուն հիմք ունի, ժայռի վրա է, ինչ փոթորիկ էլ գա, այն չի սասանվի, այլ հաստատ ու կանգուն կմնա: Սա վերաբերում է նաև մեր հավիտենական կյանքին: Եթե մեր հիմքը ժայռի՝ Հիսուս Քրիստոսի վրա է, և մեր հավատքի մեջ հաստատ ենք, ինչ էլ պատահի, գիտենք, որ մեզ համար բարի է: Շատերը լայն ու դյուրին ճանապարհով են քայլում, բայց վերջը հավիտենական կորուստ է: Քչերն են նեղ ճանապարհով գնում, սակայն նրանք կյանք են գտնելու:

Աստված ընտրություն կատարելու ազատություն է տվել մեզ: Առոթքս է, որ Տերը բոլորիս առաջնորդի, որ հաստատ իմանանք, թե որ ճանապարհով ենք քայլում: Պողոս առաքյալը Կողոսսայի եղբայրներիին ասել է. «Բարևում են ձեզ սիրելի Դուկաս բժիշկը և Դեմասը», և ուրիշ անգամ ասել է. «Դեմասն ինձ թողեց և այս աշխարհը սիրեց ու գնաց Թեսաղոնիկե»։ Եթե կայացրել ես Քրիստոսի հետ քայլելու որոշումը, վստահ եղիր, որ Նա քեզ հետ է քայլելու, մինչև որ հասնես այդ օրհնյալ վայրը:

Վեր.՝ Դավիթ Դոկտորյան

Քաղված՝ «Հատընտիր հոգևոր պատգամներ» գրքից

«Ձնայած ոչ տեղը, ուր Աստված է, ոչ էլ արտաքին տեսքը, որ Նա ունի, չգիտենք և չենք տեսնում, սակայն Նրան ճանաչում ենք Իր գործերով: Նույնը կարելի է ասել և՛ աստվածային Հոգու, և՛ մարդկային հոգու մասին, որի ոչ տեղը, թե որտեղ է բնակվում, ոչ ուրվագիծը, որ նա ունի, չգիտենք և չենք տեսնում, սակայն նրա գործելակերպով եզրակացնում ենք, որ նա կա՝ առանց որևէ շփոթի, պարզ, մասերի չբաժանվող, չանհետացող և մշտապես ապրող՝ որպես Աստծո պարզև»:

Ա. Դմիտրի

Աստվածահաճո կանայք

Աստվածաշունչը լի է աստվածահաճո կանանց օրինակներով: Նրանցից կարող ենք թվարկել հավատքի կին Սառային, համարձակ Մարիամին, Սամուելի աղոթող ու նվիրված մայր Աննային, առաքինի Հռութին, Սարեփայի հնազանդ այրիին, ով իր վերջին կերակուրը տվեց Եղիա մարգարեին, խիզախ Եսթերին, երիտասարդ հրեա Մարիամին, որին Աստված ընտրեց մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Զրիստոսի մայրը դառնալու, վերափոխված Մարիամ Մագդաղենացուն, Տիրոջ հետևող կանանց, ովքեր ծառայեցին Նրան և Նրա աշակերտներին՝ նրանց համար կերակուր պատրաստելով, նրանց հագուստները լվանալով, սեր ցուցաբերելով... գործարար Այծեմնիկին և պտղաբեր Պրիսկեին:

Այս կանանց իրար հետ կապող ընդհանուր գործոն կա: Դա իրենց ազգային պատկանելությունը, տարիքը, հարստությունը, առողջությունը, դիրքը, խելքը, ամուսնական կարգավիճակը կամ գեղեցկությունը չէ, այլ իրենց սիրած ու պաշտած Աստվածն է, որին ճանաչում էին, հնազանդվում ու ծառայում:

Համոզված եմ, որ Մարկոս 12:41-44-ի աղքատ որբեայրու՝ Աստծո հանդեպ ցուցաբերած զոհաբերական նվիրատվությունից ու խոնարհությունից շատ բան ունենք սովորելու:

«... Հիսուսը գանձանակի մոտ նստած դիտում էր, թե ինչպես է ժողովուրդը դրամ գցում գանձանակի մեջ: Եվ շատերը, որ հարուստ էին, շատ էին գցում: Եվ մի աղքատ որբեայրի եկավ ու երկու լումա գցեց, որը մեկ գրոշ է: Նա աշակերտներին կանչեց Իր մոտ և ասաց նրանց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ այս աղքատ որբեայրին ավելի շատ գցեց գանձանակի մեջ, քան մյուս բոլոր գցողները, որովհետև բոլորն էլ իրենց ավելցուկից գցեցին, մինչդեռ սա, իր չքավոր վիճակում, գցեց իր բոլոր ունեցածը՝ իր ամբողջ ապրուստը»» (Մարկոս 12:41-44):

«Հիսուս գանձանակի մոտ» նստեց: Նա շատ բան գիտեր կանանց

գավթում գտնվող շեփորածն գանձանակների մասին, որտեղ գցում էին տաճարի համար նվիրաբերվող ընծաները: «Եվ շատերը, որ հարուստ էին, շատ էին գցում... իրենց ավելցուկից»: «Աղքատ որբևայրին... իր չքավոր վիճակում, զցեց իր բոլոր ունեցածը՝ իր ամբողջ ապրուստը»: Երկու լուման օրավարձի մեկ երեսուներորդն էր: Չարմանալի չէ, որ Մարկոսը նրան նկարագրում է որպես «մի աղքատ որբևայրի»:

Եթե ինձ թույլ տաք օգտագործել երևակայությունս, ապա պատկերը հետևյալն է. թե՛ հարուստների, թե՛ աղքատների նվիրաբերած ընծաները շեփորի պես գանձանակի մեջ բարձր ձայն էին հնչեցնում: Տեր Հիսուսը գիտեր ձայնի տարբերությունը: Պատմության համատեքստում հարուստ մարդկանց ընծաների ձայնը նման էր «ձայն տվող պղնձի կամ հնչող ծնծղաների», բայց որբևայրու երկու լումայի արձակած հնչյունը ազդարարության փողի ձայնի նման հնչեց մեր Տիրոջ ականջներին: Նա Իր աշակերտներին բացատրեց, որ կնոջ արածն Աստծուն նվիրված լինելու ու խոնարհ սրտի ապացույցն էր:

Թո՛ղ որ մեր օրինյալ Փրկիչը լսի մեր երկու լումայի՝ զոհաբերության, խոնարհության և Աստծո հանդեպ նվիրվածության արձակած ձայնը ու հաստատի, որ այն հաճելի է Իր ականջներին:

Ռոբերտ Հոլոու

